

ning til indførelsen af finansieringsreformen (grundtakstreformen) på det sociale område med virkning fra 1. januar 2002.

På baggrund af overvågningen af finansieringsreformens implementering skal socialministeren årligt afgive en redegørelse til Folketinget om udviklingen på det område, der er omfattet af reformen – dvs. udvalgte sociale serviceydelser efter lov om social service (serviceloven). Overvågningen, der var begrænset til en 3-årig periode, blev ved lov nr. 1445 af 22. december 2004 videreført efter 2004.

De to første redegørelser blev afgivet til Folketinget i maj 2003 og juni 2004 og dækkede henholdsvis udviklingen i 2002 og udviklingen frem til og med 2003. Denne tredje redegørelse om udviklingen efter grundtakstreformens indførelse beskriver udviklingen frem til og med 2004.

Da nøgletal for udviklingen i 2004 ikke foreligger offentliggjort på tidspunktet for afgivelse af denne redegørelse, indgår disse ikke i redegørelsen.

FINANSIERINGSREFORMEN PÅ DET SOCIALE OMRÅDE

Den 1. januar 2002 trådte en finansieringsreform (grundtakstreformen) i kraft for visse ydelser og tilbud efter lov om social service. Der henvises til lov nr. 489 af 7. juni 2001 om ændring af lov om social service og lov om hjemmesygeplejerskeordninger (L 162 2000-2001): Folketingstidende 2000-2001, Till. A 4536, Till. A 4465, FF 4745, Till. B 1252, FF 8677, FF 8891, Till. C 861.

Reformen omfatter kommuner og amtskommuner, med undtagelse af Københavns og Frederiksberg kommuner og pr. 1. januar 2003 Bornholms Regionskommune.

I stedet for den tidligere delte finansiering mellem kommune og amtskommune er der indført et finansieringsprincip, hvorefter udgangspunktet er, at den myndighed, der beslutter og iværksætter tilbud efter serviceloven, selv fuldt ud afholder udgifterne til foranstaltningen eller tilbuddet. På voksenområdet har finansieringsreformen fx medført, at udgifterne til kommunale støttetilbud til voksne i eget hjem ikke længe deles mellem kommunen og amtskommunen men afholdes fuldt ud af kommunen. På børn- og ungeområdet har reformen eksempelvis betydet, at kommunens udgifter til forebyggende

foranstaltninger for børn og unge afholdes fuldt ud af kommunen, hvor udgifterne tidligere blev delt med amtskommunen.

Som en undtagelse er der for visse – typisk mere omkostningskrævende eller specialiserede – tilbud og foranstaltninger indført en grundtakst. Grundtaksterne modificerer således princippet om, at hver myndighed – kommune eller amtskommune – selv afholder udgifterne for de tilbud, som de sætter i værk. Der er på denne måde taget højde for, at det fortsat har været et ønske, at både kommuner og amtskommuner løser opgaver på det sociale område.

Grundtakstmodellen har alene ændret reglerne om, hvordan udgifterne skal finansieres. Der er ikke sket ændringer i forhold til fx borgerens ret til ydelser og deres ret til at klage over afgørelser.

Sammenfattende beskrevet bygger reformen på målsætninger om:

- At sikre en bedre sammenhæng mellem det at være ansvarlig for at den rigtige hjælp bliver givet og at finansiere ydelsen.
 - At den bedre sammenhæng medfører, at både amtskommuner og kommuner får større mulighed for styring på området og bedre sikring af sammenhæng mellem kvalitet og udgifter i tilbuddet.
 - At styrke den forebyggende indsats. Den hurtige indsats skal prioriteres og ske så tæt på borgeren som muligt.
 - At der ikke ændres på borgernes ret til den nødvendige hjælp og deres ret til at klage over afgørelser.
 - At der i videre udstrækning indføres kvalitetsgarantier i forhold til borgerne (kvalitetsstandarder, pligt til at overveje tilbud om handleplaner og uvildige konsulenter).
- Som led i finansieringsreformen på det sociale område er der etableret et omfattende overvågningssystem, der skal belyse reformens konsekvenser. Overvågningssystemet skal indsamle oplysninger, som især kan belyse konsekvenserne af reformen i forhold til:
- Det samlede systems kapacitet og opbygning.
 - Opgavefordelingen mellem kommuner og amtskommuner.
 - Udviklingen i samarbejdet mellem kommuner og amtskommuner, herunder visitationsprocessen.
 - Udviklingen af nye tilbud specielt med henblik på kvalitetssikring af tilbuddene.
 - Brugerorganisationernes erfaringer.